

TẬP 23

HỒI 226

Tâm Ý

Bên cạnh vang lên một trận ho, thanh âm rất lớn, lại có chút gấp gáp, chúng nhân đều liếc nhìn qua phía đó, chỉ thấy trên thạch cấp, Điền Bất Dịch lộ vẻ thống khổ, không ngừng ho lên khù khụ.

Lục Tuyết Kỳ khẽ nhíu mày, nhãn thần thoáng hiện ra vẻ lo âu, với đạo hạnh của Điền Bất Dịch, từ lâu đã đạt đến mức bách bệnh bất xâm rồi, nói gì một cơn ho cỏn con, rõ ràng là Điền Bất Dịch đã bị trọng thương nên mới vậy.

Lục Tuyết Kỳ trầm ngâm không nói gì, còn Tiểu Hoàn đứng bên cạnh nàng thì đã lặng lẽ bước tới trước. Điền Bất Dịch hơi cảm thấy ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Hoàn. Chỉ thấy nàng mỉm cười nói: "Vị... tiền bối này, đa tạ ngài đã cứu tiểu nữ, gia gia và đạo trưởng."

Điền Bất Dịch nở một nụ cười gượng, mệt mỏi nói: "Chuyện nhỏ không cần phải nhắc đến làm gì, nơi này là nơi bất tường, không nên lưu lại lâu, nếu không có chuyện gì, các người hãy mau mau rời khỏi đi."

Chu Nhất Tiên gật đầu lia lịa nói: "Vâng, vâng... , ngài nói rất đúng. Tiểu Hoàn, chúng ta mau đi thôi!"

Tiểu Hoàn lườm mắt nhìn lão một cái rồi lại hỏi Điền Bất Dịch: "Tiền bối, người không sao chứ, có cần chúng tôi giúp gì không?"

Điền Bất Dịch lắc đầu: "Ta không sao, các người mau mau đi đi. Vạn nhất kẻ kia quay lại, chỉ sợ các người không còn may mắn như lần này nữa đâu."

Nói dứt lời, gương mặt mập mập của lão thoáng hiện lên một sắc đen ngụy dị, sắc mặt thống khổ phi thường, rồi lại ho lên một chập nữa, cả thanh âm khàn khàn hơn trước mấy phần.

Vu Yêu đứng lẻ loi một bên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Điền Bất Dịch, nhất cử nhất động của lão đều không bỏ sót, gương mặt gã bị tấm khăn đen che kín, chỉ có đôi mắt là lộ ra thần tình như đang suy nghĩ điều gì đó.

Tiểu Hoàn không chịu được tiếng thúc giục của Chu Nhất Tiên ở phía sau, đồng thời cũng nhận ra mình không thể giúp gì cho Điền Bất Dịch, đành cúi đầu cáo biệt rồi cùng Chu Nhất Tiên và Dã Cầu ra ngoài, nhưng đi được mấy bước, nàng đã đứng sững lại, liếc nhìn về phía Vu Yêu, rồi ngẩn người ra như phát hiện điều gì đó, thấp giọng hỏi Chu Nhất Tiên: "Gia gia, người xem người kia kìa, sao lại ăn mặc giống hết như sư phụ của con vậy?"

Chu Nhất Tiên nhất thời cũng không kịp phản ứng, ngạc nhiên thốt: "Sư phụ gì chứ... à!" Lão ngưng lại một chút, rồi nheo mắt nhìn Vu Yêu, trầm ngâm giây lát nói: "Quái nhân quái vật trong thiên hạ này quả thật quá nhiều, không thể chắc chắn là không có người nào giống như vị sư phụ giả thần giả quỷ của con, đừng để ý đến gã nữa, chúng ta mau đi thôi!"

Tiểu Hoàn dạ một tiếng, rồi đi theo lão, nhưng vẫn không nín nổi tò mò quay đầu lại nhìn Vu Yêu thêm một cái nữa, chỉ thấy dường như gã căn bản không chú ý đến ba người, chỉ đứng yên lặng ở đó, chăm chú nhìn Điền Bất Dịch.

Chẳng mấy chốc Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân đã rời khỏi nghĩa trang hoang phế, vùng đất vốn đã hoang lương, giờ đây lại càng thêm lạnh lẽo, Điền Bất Dịch và Lục Tuyết Kỳ cũng mau chóng chuyển sự chú ý của mình sang phía hắc y nhân thần bí.

Điền Bất Dịch chậm rãi nói: "Không phải các hạ còn có chuyện sao?"

Vu Yêu trầm mặc hồi lâu, ánh mắt dịch chuyển từ phía Điền Bất Dịch sang Lục Tuyết Kỳ, cuối cùng lại chuyển sang nhìn Điền Bất Dịch, cơ hồ như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng, thân hình khẽ lắc lư mấy cái, đã biến mất trong màn đêm thăm thẳm.

Gió đêm lạnh lùng từ xa xa thổi tới, cả nghĩa trang hoang phế trong nhất thời không một tiếng người, thậm chí cả tiếng trùng kiến vo ve cũng không nghe thấy, tĩnh lặng như tờ.

Không hiểu vì sao, Lục Tuyết Kỳ chợt có cảm giác bất an.

oOo

Điền Bất Dịch ngẩng đầu lên nhìn trời, cơ hồ như đang nghĩ ngợi điều gì đó. Lục Tuyết Kỳ không hiểu tại sao lão lại đột nhiên xuất thần như vậy nên cũng không dám làm phiền, nhưng một lúc lâu sau nàng vẫn không thấy Điền Bất Dịch có động tĩnh gì, lại lo

lẳng không biết thương thế Điền Bất Dịch thế nào, đang định mở miệng hỏi thì Điền Bất Dịch bất chợt cúi đầu, kế đó ho lên một trận còn dữ dội hơn lần trước.

Lục Tuyết Kỳ giật mình đánh thót, không biết phải làm sao, đành phải hỏi: "Điền sư thúc, người không sao chứ?"

Điền Bất Dịch ho một tràng dài rồi từ từ dừng lại, xem ra đã trở lại bình thường. Lão chậm rãi xoa tay, tỏ ý mình không làm sao. Lục Tuyết Kỳ vẫn không nhịn được, buột miệng nói: "Điền sư thúc, nơi này cách Thanh Vân Sơn không xa, đệ tử thấy chúng ta nên trở về sơn môn, gặp các vị sư trưởng để bàn tính kế sách lâu dài."

Điền Bất Dịch nghe nàng nói, lông mày nhíu lại, cơ hồ như đột nhiên nghĩ ra gì đó, quay đầu nhìn nàng: "Từ lúc ta đi, đám đệ tử Đại Trúc Phong, còn có Tô Như sư thúc của con nữa... đều tốt cả chứ?"

Lục Tuyết Kỳ gật đầu: "Bọn họ đều rất tốt, chỉ là mọi người đều không biết Điền sư thúc đi đâu, nên rất lo lắng."

Điền Bất Dịch mỉm cười, giống như tảng đá đè nặng trong tim vừa rơi ra, chỉ là trong nụ cười của lão, vẫn ẩn hiện nét đau đớn thống khổ.

Lục Tuyết Kỳ thấy thần tình Điền Bất Dịch như vậy, do dự giây lát rồi thử thăm dò: "Điền sư thúc, mấy người kia từng nói sư thúc và một tên ma đầu đã kịch đấu một trận, ma đầu đó là ai?"

Điền Bất Dịch nhìn Lục Tuyết Kỳ, hai mày nhíu chặt, không nói gì.

Lục Tuyết Kỳ nhìn thẳng vào ánh mắt của lão, đột nhiên phát hiện trên gương mặt của vị sư thúc này ngoại trừ nét tiêu tụy thể lương ra, còn ẩn ẩn hiện hiện một làn khắc khí không nên xuất hiện trên người lão.

Lẽ nào yêu pháp kỳ dị kia đã làm tổn thương nội khí mạch của lão. Lục Tuyết Kỳ thầm lo lắng, nhưng trước mắt còn có một chuyện quan trọng hơn, mà nàng thì không thể không đối mặt với nó.

Nàng chần chờ một chút, rồi cuối cùng cũng thấp giọng nói với Điền Bất Dịch: "Người đó có phải là chủ đạo Đạo Huyền sư bá không?"

Điền Bất Dịch giật mình chấn động, song mục đột nhiên xạ ra những đạo tinh quang khiếp người, lạnh lùng nói: "Con vừa nói gì?"

Lục Tuyết Kỳ vội nói: "Trước khi hạ sơn, đệ tử được ân sư tín nhiệm, nên đã kể hết cho nghe câu chuyện của lão nhân gia, Điền sư thúc và Tô sư thúc trong Tổ Sư Từ Đường rồi."

Điền Bất Dịch ngậy người, gương mặt đầy vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng mau chóng trở nên bình tĩnh lại, giây lát sau thì thở dài một tiếng nói: "Không ngờ Thủy Nguyệt lại nói hết cho con."

Lục Tuyết Kỳ nói: "Ân sư vì chuyện chuông giáo Đạo Huyền sư bá và Điền sư thúc cùng lúc mất tích, Thanh Vân Môn rối loạn, đồng thời cũng rất lo lắng Đạo Huyền sư bá đã bị tâm ma khống chế mà Tiêu Dật Tài sư huynh lại không hề hay biết chuyện này, thế nên mới mau chóng quyết đoán, để mình phụ trách Thanh Vân Sơn, còn đệ tử thì hạ sơn tìm hai vị về."

Điền Bất Dịch trầm mặc một lúc lâu nói nói: "Nếu con gặp phải chuông giáo chân nhân, mà vạn nhất ông ấy đã bị ma tâm khống chế như sư phụ con lo lắng, Thủy Nguyệt có dặn dò con phải làm gì không?"

Lục Tuyết Kỳ hơi tái mặt, phảng phất như bí mật này đối với nàng mà nói là một gánh nặng rất lớn vậy. Trước ánh mắt dò hỏi của Điền Bất Dịch, nàng hít sâu vào một hơi thanh khí, quả quyết nói: "Trước khi đệ tử hạ sơn, đã cùng ân sư đến Tổ Sư Từ đường trên Thông Thiên Phong, lập lời trọng thệ trước linh vị của lịch đại tổ sư, nếu thật sự có chuyện này, thì vì danh dự ngàn năm của Thanh Vân Môn, đệ tử phải quyết tử một phen, tuyệt đối không dung tình, đồng thời cả đời cũng không lộ ra bí mật này với bất kỳ người nào khác."

Điền Bất Dịch nhìn Lục Tuyết Kỳ thật lâu, cuối cùng khẽ gật đầu, thở dài nói: "Tuy ta không thích Thủy Nguyệt lắm, nhưng không thể không nói bà ấy đã dạy được một hảo đệ tử."

Gương mặt Lục Tuyết Kỳ không chút biểu tình, chỉ cúi đầu nói: "Sư thúc quá khen rồi."

Điền Bất Dịch chậm rãi lắc đầu: "Đệ tử đời thứ hai của Thanh Vân Môn nhân số không dưới ngàn người, nhưng phóng mắt nhìn ra, lại chẳng có mấy ai gánh vác được trọng trách này. Ôi..." Lão trầm mặc một lúc lâu mới nói tiếp: "Vừa rồi con đoán không sai, người mà ta giao đấu mấy ngày trước ở đây là chuông giáo Đạo Huyền chân nhân."

Lục Tuyết Kỳ tuy đã lỡ mớ đoán được từ trước, nhưng khi chính miệng Điền Bất Dịch nói ra, thân hình vẫn không khỏi chấn động, khẽ run lên một cái, lát sau mới thấp giọng lắp bắp: "Vậ... vậ... thân thể chuông môn sư bá lão nhân gia..."

Điền Bất Dịch hừ nhẹ một tiếng, lắc đầu thở dài nói: "Ông ấy đã giẫm chân xuống bùn, không thể tự nhấc lên được nữa rồi."

Lục Tuyết Kỳ im lặng không nói gì.

Điền Bất Dịch ngưng lại đôi chút rồi lại nói tiếp: "Khúc chiết bên trong nói ra rất dài, có điều con đã biết nguyên ủy rồi thì ta cũng không cần giấu giếm làm gì nữa. Hôm ấy ta ta nghi ngờ Đạo Huyền sư huynh đã có hiện tượng tẩu hỏa nhập ma, nên mới lên Thông Thiên Phong, kết quả là ở trong Tổ Sư Từ Đường, quả nhiên phát hiện ông ta đã... rồi chúng ta đã quyết đấu ngay trong Tổ Sư Từ đường, chỉ là tuy sư huynh đã tẩu hỏa nhập ma, nhưng đạo hạnh không hề giảm sút, đến cuối cùng, ta còn bị ông ta kèm chế nữa."

Lục Tuyết Kỳ ở bên lắng nghe, trong lòng thâm kinh hãi. Đạo hạnh của Điền Bất Dịch và Đạo Huyền chân nhân thế nào nàng đều biết rõ, cũng đã chính mắt nhìn thấy. Hai vị tuyệt đỉnh cao thủ của Thanh Vân Môn này quyết đấu ở hậu sơn Thông Thiên Phong, tình hình kịch liệt thế nào thiết tưởng không cần nghĩ cũng biết, tuy lúc này Điền Bất Dịch nói ra rất nhẹ nhàng đơn giản, nhưng nàng không khó tưởng tượng ra lúc đó cảnh tượng ác liệt thế nào.

Điền Bất Dịch nở một nụ cười khổ não: "Hôm ấy ta vốn đã có sự chuẩn bị trước, nếu có thể làm Đạo Huyền sư huynh tỉnh lại là tốt nhất, nhưng thực sự là không được, nên cũng chỉ đành tận lực một phen. Năm xưa khi ta và sư phụ Thủy Nguyệt của con lên nghe bí mật này, đã từng thấy Vạn sư huynh nói qua, sau khi nhập ma đạo hạnh sẽ giảm sút rất nhiều vì yêu lực nhập thể, tinh khí tổn thương, ta tự nhiên biết rõ đạo hạnh của Đạo Huyền sư huynh thâm hậu hơn ra, nên hôm ấy đã hạ quyết tâm, cùng lắm là đồng quy ư tận với ông ta. Dù sao thì chuyện này cũng ngàn vạn lần không thể để lộ ra ngoài được."

Lục Tuyết Kỳ bất giác cảm thấy kính phục vị sư thúc đang ngồi trước mắt này, cúi đầu nói: "Tấm lòng của Điền sư thúc, nhật nguyệt có thể làm chứng, lịch đại tổ sư nhất định sẽ bảo hộ người."

Điền Bất Dịch khe khẽ lắc đầu nói: "Ai biết được sau khi ta động thủ với Đạo Huyền sư huynh mới phát hiện tuy ông ta đã nhập ma, nhưng đạo hạnh vẫn thâm hậu như trước, sau mấy trận kịch đấu, ta vẫn không đánh lại và bị ông ta bắt giữ. Chỉ là không hiểu vì sao, ông ta lại không giết ta mà còn lên đem ta hạ sơn đến nghĩa trang quỷ khí âm u này, nhốt ta vào đây."

Lục Tuyết Kỳ bị lời này của lão nhắc nhở, vội vàng hỏi: "Vậy Điền sư thúc có thọ thương không, con thấy sắc mặt của người kém lắm."

Điền Bất Dịch ngẩn người, cơ hồ như không hiểu ý Lục Tuyết Kỳ muốn nói gì, nhưng sau đó lão cũng lập tức hiểu ra, mỉm cười như muốn tự giễu cợt bản thân: "Bị người nhốt trong quan tài bao ngày, tự nhiên không thể có khí sắc tốt được."

Lục Tuyết Kỳ chau mày, trong lòng vẫn chưa yên, nhưng nhất thời lại không biết có điểm gì không đúng ở đây, nên chỉ đành trầm mặc không nói gì.

Điền Bất Dịch lại nói với nàng: "Chuyện này đại để con đều đã biết cả rồi, vậy có dự định gì không?"

Lục Tuyết Kỳ nhú chặt mày nói: "Xin hỏi Điền sư thúc, Đạo Huyền sư bá bây giờ ở đâu?"

Điền Bất Dịch lắc đầu nói: "Sau khi ông ta nhập ma, phương cách hành sự hoàn toàn biến đổi, ta không thể nào đoán ra được. Bình thường ông ta đều để mặc bọn ta không quản tới, bỏ đi mấy ngày mới quay về. Tính ra thì hôm qua ông ta vừa đi khỏi nghĩa trang này, chỉ sợ mấy ngày nữa mới về đây, nhưng cũng không chắc được, ngẫu nhiên có khi cách nhật ông ta đã về rồi."

Lục Tuyết Kỳ lưỡng lự giây lát rồi nói: "Điền sư thúc, chỉ bằng chúng ta trở về Thanh Vân Sơn trước, tuy nói là chuyện này không tiện truyền rộng, nhưng chỉ cần tìm ân sư và Tô Như sư thúc, ba vị sư trưởng cùng nhau thương lượng, chắc chắn sẽ tìm ra được một cách tốt hơn để giải quyết chuyện này."

Điền Bất Dịch im lặng một lúc lâu, cuối cùng mới lắc đầu nói: "Không được, một là Đạo Huyền sư huynh nhập ma đã sâu, tâm trí đại biến, ông ta sẽ làm ra những chuyện gì, không ai có thể liệu định được, hai là vạn nhất chúng ta hồi sơn, để mất hành tung của ông ta, vậy thì có cách tốt hơn cũng để làm gì?"

Lão ngưng lại một chút rồi nói tiếp: "Như vậy đi, bây giờ con hãy hồi sơn trước, nói rõ sự tình cho hai vị sư thúc Thủy Nguyệt và Tô Như nghe, bảo bọn họ mau chóng đến đây."

Lục Tuyết Kỳ chần chừ nói: "Vậy nếu Đạo Huyền sư bá quay lại thì sao?"

Điền Bất Dịch mỉm cười, không trả lời nàng ngay mà chậm chậm đứng dậy.

Thân hình lão béo lùn, dung mạo cũng không xuất sắc, nhưng không hiểu vì sao, lão chỉ tùy tiện đứng dậy, tự dưng đã có một uy thế lâm liệt oai phong, khiến người ta phải kính phục.

"Một đời tu hành là vì thứ gì chứ?" Điền Bất Dịch thấp giọng nói: "Thân nam nhi đỉnh thiên lập địa, lẽ nào lại lâm trận thoái lui?"

Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ đứng phía sau lão, từ trước đến nay, ở trong mắt nàng, Điền Bất Dịch ngoại trừ là thụ nghiệp ân sư của con người đó ra, cơ hồ như không có gì khác để nàng phải chú ý, nhưng giờ này khắc này, nàng đã cảm thấy thật sự kính phục vị tiền bối sư thúc này, kính phục từ tận đáy lòng.

Nàng nghiêng rặng, cao giọng nói: "Điền sư thúc, người vừa thoát khỏi cảnh cầm cố không được bao lâu, cần phải tĩnh tọa dưỡng thần, đêm nay con sẽ hộ pháp cho người, sáng sớm mai sẽ lập tức về Thanh Vân Sơn, mời ân sư và Tô Như sư thúc hạ sơn. Nếu vạn nhất Đạo Huyền sư bá về đúng đêm nay..."

Điền Bất Dịch hơi ngạc nhiên, nghe tới đây, liền liếc mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, ngắt lời hỏi: "Thì sao?"

Lục Tuyết Kỳ mỉm cười, dung mạo lại càng thanh lệ: "Thanh Vân đệ tử cũng không chỉ có mình Điền sư thúc người là có thể coi cái chết như không."

Điền Bất Dịch nhìn Lục Tuyết Kỳ một lúc rất lâu, rồi vỗ tay nói: "Hay lắm, hay lắm, hay cho một câu coi cái chết như không."

Lục Tuyết Kỳ cũng gượng cười đáp lại: "Điền sư thúc, người mau ngồi xuống tĩnh tọa điều tức."

Điền Bất Dịch cũng không nhiều lời, chỉ khẽ gật đầu ngồi xuống thạch cấp đầy rêu xanh, từ từ nhắm mắt lại. Lục Tuyết Kỳ đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy sắc thêm thê lương, âm phong vi vút, đừng nói là bóng người, ngay cả một bóng quỷ e rằng cũng chẳng có.

Đêm đen như mực, có ai biết được ngày mai sẽ là một ngày như thế nào?

Nàng không muốn nghĩ nhiều thêm nữa, bèn ngồi xuống bên dưới Điền Bất Dịch, nhắm mắt lại.

oOo

Cũng không biết đã ngồi được bao lâu, tâm cảnh Lục Tuyết Kỳ từ từ trở nên thông suốt, tuy không mở mắt, nhưng nội khí lưu chuyển khắp châu thân, cơ hồ có thể cảm nhận được từng cành cây ngọn cỏ ở xung quanh, không khác gì là tận mắt trông thấy.

Trong lòng càng cũng có chút an ủi, những ngày này, nàng phải bôn ba vất vả, lại nếm tận nỗi khổ tương tư, nhưng một thân tu hành dường như lại càng tiến bộ. Chỉ là nàng lập tức phát hiện, tuy linh giác của nàng đã tiến bộ như vậy, nhưng không hiểu vì sao đối với Điền Bất Dịch đang ngồi trước mặt nàng đây, linh giác ấy không hề có tác dụng, thậm chí là cả tiếng tim đập của lão nàng cũng không thể cảm nhận được.

Trong lòng Lục Tuyết Kỳ lập tức dâng lên một niềm tôn kính với Điền Bất Dịch, xem ra các vị trưởng lão Thanh Vân Môn, người nào cũng đều có một đạo hạnh hết sức kinh người.

Nàng đang suy nghĩ thì bên tai chợt vang lên tiếng nói của Điền Bất Dịch: "Lục sư diệt..."

Lục Tuyết Kỳ mở mắt, vội nói: "Điền sư thúc, người cứ gọi con là Tuyết Kỳ được rồi."

Điền Bất Dịch nhìn nàng, trong mắt thấp thoáng những tia sáng mập mờ, tựa hồ như có thâm ý gì đó, khe khẽ gật đầu nói: "Tuyết Kỳ."

Lục Tuyết Kỳ mỉm cười: "Vâng, Điền sư thúc, có chuyện gì không ạ?"

Ánh mắt Điền Bất Dịch từ từ dịch chuyển, không lập tức trả lời nàng ngay. Trong lòng Lục Tuyết Kỳ cảm thấy có chút kỳ quái, chỉ thấy Điền Bất Dịch đang dõi mắt nhìn về một nơi nào đó rất xa, nhưng không lên tiếng hỏi. Hồi lâu sau mới nghe lão thở dài nói: "Trước đây con và tên đồ đệ bất thành khí của ta có quen biết chứ?"

Lục Tuyết Kỳ giật thót mình, một người xưa nay luôn bình tĩnh lạnh lùng như nàng lúc này cũng có cảm giác không biết phải làm sao, thậm chí cả đôi má trắng muốt như bạch ngọc cũng đỏ hồng lên.

Nàng cố kềm nén nhịp tim đang đập nhanh của mình, miễn cưỡng chấn định tâm thần, nhưng thần sắc vẫn lúng túng và xấu hổ, thấp giọng nói: "Vâng, Điền sư thúc, sao người... lại đột nhiên hỏi chuyện này vậy?"

Nét mặt Điền Bất Dịch vẫn vậy, nàng không thể nhận ra là lão đang mừng hay đang giận, cơ hồ như đang nói một chuyện hoàn toàn không liên quan đến mình vậy: "Ta nghe nói mấy năm nay, con hạ sơn hành tẩu giang hồ, giao tình với hãn không phải nhạt. Chính vì quan hệ này mà đã mấy lần vị Thủy Nguyệt trách mắng, thậm chí con còn cự tuyệt cả lời cầu thân của Phần Hương Cốc trước mặt các vị sư trưởng và đông đảo đệ tử đúng không?"

Lúc này thì Lục Tuyết Kỳ hoàn toàn không hiểu Điền Bất Dịch muốn gì, nhưng sắc mặt nàng thì càng lúc càng đỏ ửng, trong lòng hỗn loạn mà không hiểu vì sao, cơ hồ như nói đến chuyện này trước mặt một người hoàn toàn lạ lẫm như Điền Bất Dịch còn làm nàng tâm hoảng ý loạn hơn là phải nói trước mặt ân sư mà nàng xưa nay luôn kính trọng rất nhiều.

"Vâng." Lục Tuyết Kỳ ngần ngừ một lúc, rồi mới thấp giọng đáp: "Có điều chuyện con cự tuyệt cầu thân cũng không hoàn toàn là vì y, bản thân con không thích, nên mới..."

Điền Bất Dịch ngắt lời nàng, trực tiếp hỏi thẳng: "Con thích lão Thất nhà ta đúng không?"

Trong đầu Lục Tuyết Kỳ như có tiếng sấm nổ, chỉ cảm thấy mặt mình nóng bừng, nhìn qua phía Điền Bất Dịch, chỉ thấy hai mắt lão sáng rực lên đang nhìn chăm chăm vào mình. Dưới ánh mắt đó, không hiểu Lục Tuyết Kỳ lấy dũng khí từ đâu, bất ngờ ngồi thẳng người dậy, hít vào một hơi lạnh khí, nhìn thẳng vào Điền Bất Dịch, cao giọng đáp: "Vâng!"

Tiếng nói nàng chắc chắn như chém đinh chặt sắt, nhưng lại rất lạnh lót dễ nghe, không có một chút do dự, giống như ánh mắt trong sáng không chút tạp chất của nàng vậy.

Điền Bất Dịch bất ngờ cười lớn, tiếng cười phóng tung thoải mái, như phát ra từ tận đáy lòng.

Lục Tuyết Kỳ nghe lão cười, cảm thấy ngượng ngịu lạ thường, nhưng cảm giác của nàng với vị sư thúc béo lùn này lại càng lúc càng thân thiết.

Đợi tiếng cười của Điền Bất Dịch dứt hẳn, Lục Tuyết Kỳ mới mỉm cười nhìn lão, nhưng ngay sao đó là một cảm giác tang thương không thể gọi thành lời tràn ngập khắp tâm hồn: "Đáng tiếc hiện giờ hẳn... chư vị sư trưởng đều không thể chấp nhận được nữa... Nếu hẳn có thể trở về Thanh Vân Môn thì thật là tốt biết bao."

Điền Bất Dịch lạnh lùng nói: "Cái gì mà trở về, ta đã từng nói đuổi tên tiểu tử bất thành khí ấy đi bao giờ?"

Lục Tuyết Kỳ ngẩn người, nhất thời không hiểu ý Điền Bất Dịch nói gì, ngẩng đầu lên nhìn lão.

Điền Bất Dịch chậm rãi nói: "Ta biết, con lo lắng sư phụ mình không chấp nhận đúng không?"

Lục Tuyết Kỳ cúi gầm mặt nói: "Sư phụ lão nhân gia cũng vì con thôi, hơn nữa người không có sai, là con sai, con hiểu rõ mà."

Điền Bất Dịch đột nhiên "Phì" một tiếng, hành động thô lỗ này làm Lục Tuyết Kỳ giật mình đánh thót, ngẩng đầu lên nhìn Điền Bất Dịch, chỉ thấy lão dõi mắt về phía Thanh Vân Sơn ở đằng xa, chậm rãi nói: "Ta cảm thấy, sư phụ của con càng lúc càng giống với vị tổ sư bà năm xưa rồi. Bản thân mình còn không rõ, lại còn thích quẩn

chuyện lung tung, lại còn đặc biệt thích quẩn giáo tâm ý của đệ tử, lẽ nào Thủy Nguyệt cũng giống sư phụ, trở thành lão hồ đồ rồi?"

Lục Tuyết Kỳ khẽ trách móc: "Điền sư thúc, sao người có thể nói vậy?"

Điền Bất Dịch nhìn Lục Tuyết Kỳ, cười lên ha hả, sau đó xua tay nói: "Con cứ yên tâm, đợi chuyện này kết thúc, ta sẽ giúp con xử lý chuyện kia."

Lục Tuyết Kỳ ngây ra: "Dạ?"

Điền Bất Dịch bật cười nói tiếp: "Cũng không chỉ mình con đâu, có phải con còn một sư tỷ tên Văn Mẫn không?"

Lục Tuyết Kỳ khẽ gật đầu: "Vâng, Văn Mẫn sư tỷ... kỳ thực tỷ ấy giao hảo rất tốt với Tổng Đại Nhân sư huynh ở Đại Trúc Phong."

Nói tới đây, nàng cũng không khỏi tủm tủm cười.

Điền Bất Dịch trừng mắt lên nhìn nàng, lâu bầu nói: "Tổng Đại Nhân cũng là một tên đầu cá gỗ."

Lục Tuyết Kỳ bật cười khúc khích: "Văn Mẫn sư tỷ lúc nói về Tổng sư huynh cũng nói y như vậy."

Điền Bất Dịch khẽ lắc đầu, xem ra đối với đại đệ tử trung hậu thật thà của mình lão cũng có mấy phần bất mãn, không biết có phải là trách Tổng Đại Nhân làm mất mặt lão hay không nữa. Chỉ nghe lão nói: "Con yên tâm, sau này ta sẽ đích thân lên Tiểu Trúc Phong, cầu thân cho hai tên tiểu tử bất thành khí đó."

Lời này vừa nói ra, hai má Lục Tuyết Kỳ lập tức đỏ ửng lên, chuyện này quả thật nàng không thể nào tưởng tượng nổi, chỉ đành giả bộ trách móc: "Điền sư thúc, người còn đùa cợt nữa là đệ tử giận đó."

Điền Bất Dịch lắc đầu nói: "Ta nói thật đó, đùa cợt con làm gì? Hay là con không muốn gả cho lão Thất?"

Lục Tuyết Kỳ vội nói: "Không... A... không đúng, không phải con có ý đó, con..."

Điền Bất Dịch nheo nheo mắt, làm bộ nghiêm túc nói: "Con có ý gì đây?"

Lục Tuyết Kỳ nhất thời cũng ngẩn ra, không biết nên nói gì mới tốt, sắc mặt cũng không phân biệt được là đang lúng túng hay ngượng nghịu, cứ đỏ hồng lên, nét thanh lệ lại càng thêm mấy phần quyến rũ.

Điền Bất Dịch mỉm cười nói: "Được rồi, ta cũng không nhiều lời nữa. Ta thấy con là một nữ tử băng tuyết thông minh, ý ta muốn nói gì chắc con cũng hiểu cả chứ?"

Lục Tuyết Kỳ chậm chậm hô hấp, từ từ trấn định lại tâm thần, chỉ là trên gương mặt xinh đẹp của nàng vẫn còn ẩn hiện sắc hồng mà thôi. Có điều nhãn thần nàng lúc này đã trở lại vẻ trong sáng như thường. Lát sau mới thấy nàng khe khẽ gật đầu: "Vâng, đệ tử hiểu."

Điền Bất Dịch nhìn thẳng vào nàng, lại truy vấn tiếp: "Con có đồng ý không?"

Sắc hồng trên má phấn của Lục Tuyết Kỳ lại càng đậm hơn, nhưng lần này nàng lại hết sức bình tĩnh, chậm rãi đáp: "Vâng!"

- o O o -